

TEATRE CONSERVATORI 140 ANYS D'EMOCIONS

UN PROJECTE AMB FUTUR

La meua experiència amb el Teatre Conservatori, des de ben jove i fins no fa massa temps, venia de l'assistència a actes de ciutat i d'entitats o com a espectador d'arts escèniques, sobretot de teatre, al qual soc més afeccionat, encara que també hi havia vist cinema quan era jove. Suposo que sempre m'he mirat l'edifici i el teatre des del punt de vista arquitectònic, admirant l'esplendor i la funcionalitat de la sala, però també detectant-ne les mancances, sobretot en l'edifici. Sempre he pensat que és un teatre fantàstic. No hi ha dubte que, arquitectònicament parlant, som davant d'un teatre singular i que, des del punt de vista històric i funcional, és d'una importància indiscutible per a la ciutat. A banda quedaria la resta d'edificacions que envolten el teatre, que tenen importància funcionalment però també unes deficiències estructurals considerables.

A partir d'una demanda de col·laboració per part dels Amics del Conservatori, l'any 2015, vaig fer la descoberta de tot un seguit d'espais del teatre i de l'edifici que no estan a la vista del públic pel fet d'estar ocupats per entitats, no ser fàcilment accessibles o, fins i tot, restar molt amagats. A partir d'aquell moment, se m'obriren les portes a una sèrie de racons desconeguts per a la majoria de la gent i que em van fascinar (la coberta, els espais sota l'escenari, la platea amb el seu pou...). Em vaig sentir molt privilegiat de poder descobrir les interioritats d'una edificació històrica d'aquesta magnitud. A partir de la visita a tots aquests racons amagats de l'edifici, vaig fer

una de les troballes més emocionants: al celobert, tancat i tapiat en algun dels pisos del teatre, s'hi pot veure clarament una part de l'antic claustre del convent dels Predicadors. Emociona fer aquestes descobertes i verificar que el claustre existeix realment al voltant del teatre. Que hi havia un claustre i com era, ja era ben visible en un lateral de l'antic local d'El Galliner, que tothom havia tingut l'oportunitat de veure en alguna de les visites de la Manresa Desconeguda. D'aquelles edificacions antigues en tenim, fins fa ben poc, poca informació a simple vista, malgrat saber que existien gràcies a la feina d'historiadors, estudiosos de la ciutat i fotògrafs que en van deixar constància gràfica. A simple vista, tot vestigi històric anterior a la construcció del Teatre Conservatori dins el claustre neoclàssic del convent havia pràcticament desaparegut de la vista dels manresans, si no hagués estat pels petits trossets que es podien veure al local d'El Galliner i dels Armats de Manresa. Un dels vestigis que sí que tenim plenament visibles des de la plaça de Sant Domènec són els contraforts de l'antiga església de Sant Pere, que trobem enganxats a l'edificació del teatre i que van ser recuperats en la reurbanització de la plaça l'any 1999.

És molt emocionant pensar que encara romanen entre nosaltres restes d'aquelles edificacions que van ocupar la ciutat des del començament del segle XIV. D'aquelles grans construccions ja no queda més que aquest claustre amagat, el pou i el nom en un petit carreró sense sortida (carrer dels Predicadors, just davant del Teatre Conservatori, al primer tram del Passeig de Pere III) i en la taverna que hi ha al mateix carrer.

Per als que ens agrada l'arquitectura i la seva història, va ser una ale-

gria veure recuperada l'ala est d'aquest magnífic claustre amb la inauguració de l'Espai Manresa 1522, en una de les accions incloses en el Pla Director Manresa 2022, amb el qual l'Ajuntament vol commemorar els 500 anys de l'estada de sant Ignasi de Loiola a la ciutat. Vàrem descobrir una noble i ben conservada edificació d'un claustre que fa molt de goig.

És indubtable que ens cal preservar aquests espais històrics i el teatre, però també ho és que cal reinventar i sanejar l'edifici que envolta el Teatre Conservatori. A mesura que el vas descobrint, veus que té mil i una possibilitats, sempre conservant el patrimoni que representa el magnífic claustre neoclàssic (que substituï el gòtic a principis del segle XVIII). L'edificació seria la ubicació ideal per encabir espais dedicats a les arts escèniques, amb l'avantatge de la presència i la connexió amb el teatre. La conservació i la visualització del claustre, quadrat, d'uns trenta metres de llargada, haurien de ser una prioritat per la seva gran singularitat: no es té coneixement de cap teatre al món encabit dins un claustre! Tanmateix, l'edifici que embolcalla el teatre hauria d'obrir-se a la ciutat, a la comarca o (per què no?) a Catalunya (siguem ambiciosos) com el gran centre d'arts escèniques que es mereix una ciutat com Manresa. És bonic pensar que unes edificacions amb tanta història i que han anat variant de funcionalitat al llarg dels anys, de convent a caserna, hospital o presó militar, puguin esdevenir ara un magnífic Teatre Conservatori amb un potent centre d'arts escèniques.

PERE SANTAMARIA GARCIA
Arquitecte